

DOOR MONIQUE PARENEN

INTERVIEW
ONDERNEMERSCHAP

Van zijn ouders heeft Frank van Gool goede dingen geleerd, „zoals de wil om hard te werken“. Nu hij zijn geesteskind Otto Work Force deels in Japanse handen heeft ondergebracht, is het tijd voor een nieuwe uitdaging.

Frank wil mondiaal meedoen

VENRAY

Hij is er de man niet naar om stil te zitten. Krap een jaar nadat hij zijn geesteskind Otto Work Force deels aan het Japanse Outsourcing Inc. (OSI) heeft overgedaan, zet Frank van Gool (53) de schouders onder een nieuwe liefdesbaby: Kafra Housing. De plannen voor dit nieuwe bedrijf, dat zich gaat specialiseren in de huisvesting van arbeidsmigranten, de zogeheten *short stay*, zijn niet roosendaal. „Nee“, zegt Van Gool, „het zal waarschijnlijk niet beperkt blijven tot Nederland. In heel Europa is er behoefte aan fatsoenlijke en betaalbare woningen voor arbeidsmigranten. Dus ja, we zullen waarschijnlijk al snel onze vleugels uitslaan over de grens.“ En waarom ook niet. Immers, toen de entrepreneur in Venray in 2000 begon met zijn uitzendbureau voor (toen nog) voornamelijk Poolse arbeidsmigranten, had ook niemand kunnen bevroeden dat het bedrijf zou uitgroeien tot een mondiale topper, wereldwijd in de markt. Inmiddels heeft Otto 25.000 mensen in dienst en zal Van Gool – zo belooft hij met gepaste trots – voor 2019 een omzet van minimaal 450 miljoen euro in de boeken zetten.

Aspergesteker
Bij de oprichting destijds, was de Poolse arbeider nog een synoniem voor de illegale aspergesteker. Voor dag en dauw op het veld bezig, 's avonds ergens weggestopt in een of ander krot op een doornigaas desolate plek. „Prooi bij uitstek voor mafalfe huisjesmelkers.“ Nog steeds is deze groep seizoens-

werkers kwetsbaar. Het steelt Van Gool dat „die sentimenten nog steeds bestaan“. Het vooroordeel is hardnekkig gebleken. „Dat verander je niet“, zegt hij inmiddels door schuld en schande wijs geworden. „Maar aan de beeldvorming kun je iets doen.“ En dat wil Van Gool. Zeker, de zakenman ziet zijn kansen, maar het gevoel zit dieper, zo verklaart hij. „Natuurlijk verdienen we aan de klanten die onze arbeidsmigranten inzetten, daar ben ik ondernemer voor: Het is hier geen communistiche staat. Maar wat goed is voor de mensen die voor mij werken, is ook goed voor mij. Zo simpel is het. Hoe tevredener de arbeidsmigrant is, des te langer blijft hij of zij. Otto moet presteren in een steeds moeilijker arbeidsmarkt waarin iedereen vecht om goede mensen. Aan de top blijven is onze grootste uitdaging, wij spelen elke dag in de Champions League. Dus moeten we zorgen dat de mensen graag voor ons werken. Fatsoenlijke huisvesting voor een faire prijs draagt daaraan bij.“

Wooncampus
Er is altijd ruime roond de huisvesting van arbeidsmigranten, verwacht Van Gool, die de sentimenten zelf maar moeilijk kan plaatsen. Oprecht gepassioneerd vertelt hij over zijn streven naar een nieuwe standaard voor mensen die huis en haard verlaten om hier de handen uit de mouwen te steken“. In plaats van de denigrerende term Polenhotel spreekt de Otto-topman liever over een wooncampus. Studio's of *mobile homes*, voor locaties van elke omvang. Met inbegrip van service en beheer om het goed te doen voor alle partijen: bewoners én omwo-

“
Aan de top blijven is onze grootste uitdaging, wij spelen elke dag in de Champions League. Moeten dus zorgen dat de mensen graag voor ons werken. Fatsoenlijke huisvesting draagt daaraan bij.

Frank van Gool

nenden. „Een nette plek, waar ik zelf zou willen wonen als ik elders aan de slag zou willen of moeten.“

Limburg
Het afgelopen jaar schreef hij vele gemeenten in Nederland aan: help me de arbeidsmigranten beter te huisvesten, pas de regels aan wat we hebben deze mensen nu al hard nodig en straks nog veel harder. „Sterker nog: we kunnen niet meer zonder hun helpende handen. De reacties waren echter maar mondjesmaat. Er zijn gemeenten die het licht zien, zoals Waalwijk en hier Noord-Brabant nog bezig is met de ontwikkeling. Gelooft me, die tijd is er niet.“ Dus gaat Kafra als een speer: nu al beschikt het huisvestingsbedrijf over 1500 bedden, binnen vijf jaar

moeten dat er 20.000 zijn. De toekomstige behoefte heeft de geestelijke vader van de nieuwe loof aan de Otto-stam ook al laten becijferen: 150.000 bedden indicatief. „Wij parken de handschoen op. Er gebeurt gewoon te weinig voor arbeidsmigranten. Als er nu niet snel wordt geïnvesteerd in goede huisvesting, komen de mensen straks niet meer. Terwijl het aantrekken van arbeidsmigranten een belangrijke oplossing is om de almaar nijpendere arbeidskrachte het hoofd te bieden en onze economische groei te behouden.“ Dit is de nieuwe werkelijkheid, benadrukt Van Gool. Flex zal veel meer vast worden, maar we leven in een 24-uursmaatschappij waarin als in iedereen ook nog eens voortdurend online is. Wie die mentale klik – Van Gool maakt een draaiende beweging naast zijn hoofd –, die omschakeling naar de mondiale maatschappij niet kan maken, blijft hopeloos achter; zo is zijn stellige overtuiging.

„Ik ben zelf ook nog van de generatie van het paspoort laten zien aan elke grens, van overal gold moeten wisselen. In de wereld van vandaag is dat totaal achterhaald. En wat voor ons vroeger de bus was, is voor de kinderen van vandaag het vliegtuig. Zij vragen niet eens meer om een vaste baan, zijn al gewend aan die flexibele samenleving.“

Frank van Gool op de recent gerealiseerde wooncampus De Huisf in Venray.
FOTO: LÉ GESEIN

Het Japanse meerderheidsbelang van 51 procent in Otto heeft Van Gool geen windeieren gelegd. Een deel van dat kapitaal zit in Kafra, een samentrekking van de namen Karolina (Slovakia) en Frank. Het voormalige elftoerpaar is zakelijk nog altijd een goed team „en daar zijn we ook trots op“. Met Swoboda heeft Van Gool ook de nog resterende 49 procent van Otto in handen. Over vijf jaar worden verdere toekomstplannen met 'Japan' besproken. Van Gools dochter Kirsten (23) is onlangs in de zaak begonnen en heeft er veel lol in, aldus pa. „Al had ze niet gedacht dat het bedrijf daadwerkelijk bijna rond de klok aandacht vraagt.“ Zoon Miek (22) loopt als sociale media-adviseur stage bij een landelijke politieke partij. De twee mogen hun eigen ding doen, zegt hun vader. „We zien wel waar hun toekomst ligt.“

REAGEREN
monique.parrenen@delimburger.nl

4 vragen

1 Welke ondernemer inspireert jou?
„Een lastige vraag. Ik heb geen echte voorbeelden, maar zoek het meer in de mensen om me heen of in mijn relaties. Iedereen kan je inspireren, dat hoeven niet per se grote namen te zijn. *Keep it simple* is mijn motto ofwel blijf bij jezelf en vertrouw op je gevoel. Cijfers kunnen een heleboel zeggen, maar het gaat bij alles wat je doet uiteindelijk om je buikgevoel.“

2 Wat zijn je drijfveren?
„Mensen een betere toekomst geven. Ze helpen hun dromen waar te maken, zich te ontwikkelen. En natuurlijk ben ik een ras-entrepreneur. Denk in mogelijkheden, ben optimistisch. Van mijn ouders – ik ben de jongste uit een gezin van vijf – heb ik veel goede dingen meegekregen, zoals de wil om hard te werken. In mijn werk wil ik paar zijn. Informatieavonden rond zo'n huisvestingsplan voor arbeidsmigranten zijn best ingewikkeld met 175 man sceptisch tegenover je. Dan kun je niet met praatjes op de propfen komen, mensen zijn niet gek. Dus vertel ik het eerlijke verhaal. Deel visitekaartjes uit. Ja, daar staat ook mijn ofnummer op. Sprek me maar rechtstreeks aan.“

3 Hoe scheid je werk en privé?
Bredde lucht. „Steeds beter. Ik krijg daarin steeds meer rust. Dat heeft ook te maken met respect voor de mensen aan wie je taken en verantwoordelijkheden hebt gedelegeerd.“

4 Hoe ontspan je?
„Ook in mijn vrije tijd heb ik doelstellingen nodig. Op het moment is hardlopen een fijne manier om te ontspannen. Otto Work Force doet met een internationaal team mee aan de marathon van New York, op 5 november. In 2020 volgt die van Tokio. Ook enkele nieuwe Japanse collega's doen mee, dat is extra leuk.“